

«Τα δυσκολότερα θέματα της δεκαετίας»,

ανακοίνωσε η Ελληνική Μαθηματική Εταιρεία ότι μπήκαν στις φετινές εξετάσεις των πανελλαδικών στα μαθηματικά, σε όλες τις κατευθύνσεις.

Τόσο δύσκολα που ακόμα και έμπειροι και ικανοί φροντιστές δυσκολεύτηκαν ή δεν μπόρεσαν να λύσουν. Ειδικά στα μαθηματικά κατεύθυνσης, ακόμα και αν μόλις πριν λίγο τα είχαν διδαχθεί οι υποψήφιοι, ίσα που προλάβαιναν να τα γράψουν, λόγω μεγάλων θεμάτων. Παραθέτουμε ορισμένα σχόλια ακόμη: «Αν κάποιος μαθητής μπορεί να λύσει σε τόσο λίγο χρόνο και υπό ψυχολογική πίεση αυτά τα θέματα, τότε είναι ήδη ένας προικισμένος μαθηματικός, που δεν έχει πολλά να διδαχθεί σε σχολή τριτοβάθμιας εκπαίδευσης», είπε ένας καλός μαθηματικός. Οι βαθμολογητές ενός βαθμολογικού κέντρου σχολίασαν ότι **«τα θέματα αυτά δε σέβονται τον κόπο των μαθητών και τις θυσίες των οικογενειών, ακυρώνουν τη δουλειά του εκπαιδευτικού στο δημόσιο σχολείο και ιδιωτικοποιούν παραπέρα τη δημόσια εκπαίδευση»**

Τι υπάρχει λοιπόν πίσω από την δυσκολία των θεμάτων;

Ας δούμε πρώτα ποιοι βάζουν τα θέματα: Σύμφωνα λοιπόν με πληροφορίες, (διότι είναι απόρρητη η σύνθεση), η πλειονότητα αυτών που βάζουν τα θέματα είναι πανεπιστημιακοί και λίγοι καθηγητές δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης οι οποίοι και αντιλαμβάνονται το επίπεδο των μαθητών.

Τα μέλη της επιτροπής Εξετάσεων (πανεπιστημιακοί και μη) επιλέγονται από τον Υπουργό και όπως κατ επανάληψη έχει ειπωθεί παίρνουν εντολές για την δυσκολία των θεμάτων. Ίσως σκεφθούμε ότι ο βαθμός δυσκολίας των θεμάτων λίγο επηρεάζει το ποιοί μαθητές θα μπουν και ποιοι θα μείνουν έξω. Όμως δεν είναι έτσι. Φέτος έχουμε μείωση του αριθμού των εισακτέων στο σύνολο των τριτοβάθμιων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, με αποτέλεσμα να ανέβουν οι βάσεις εάν τα θέματα παραμείνουν στην ίδια δυσκολία. Αυξάνοντας την δυσκολία, δεν θα ανέβουν οι βάσεις και άρα θα φταίνε οι επιδόσεις των μαθητών και, όπως συνηθίζεται τελευταία, η εκπαίδευση που παρέχεται στα δημόσια σχολεία. Το τελευταίο, θα «αξιοποιηθεί» για να κατηγορηθούν το δημόσιο σχολείο και οι εκπαιδευτικοί. Εδώ πρέπει να πούμε ότι το επίπεδο διδασκαλίας των μαθηματικών στη χώρα μας είναι εξαιρετικά υψηλό. Ένας απόφοιτος Ελληνικού Λυκείου, αν σπουδάσει στο εξωτερικό, θα ξαναφτάσει σε αυτό το επίπεδο μαθηματικών μόνο προς το τέλος της φοίτησης του σε κάποιο πανεπιστήμιο του εξωτερικού. Ίσως να μην φτάσει ποτέ! Οι επιτυχίες στο εξωτερικό ακόμα και αυτών που εδώ θεωρούνται μέτριοι είναι συχνό φαινόμενο. Και, παρά τις δυσφημίσεις, τα Ελληνικά πανεπιστήμια είναι πολύ ψηλά στις διεθνείς κατατάξεις.*

Η οικονομική πλευρά του θέματος έχει να κάνει με τα τεράστια ποσά που ξοδεύονται σε ιδιωτικά λύκεια και κολέγια αλλά και σε φροντιστήρια (από απλά ιδιωτικά έως φροντιστηριακές αλυσίδες). Εδώ πρέπει να πούμε ότι σε όλες τις χώρες, όπου οι θέσεις είναι περιορισμένες, ανθεί η παραπαιδεία, και το φαινόμενο δεν οφείλεται στην ποιότητα της δημόσιας εκπαίδευσης όπως διατείνονται ορισμένοι. Είναι γνωστό για παράδειγμα, ότι τα ψηλότερα δίδακτρα σε ιδιαίτερα μαθήματα, καταβάλλονται από μαθητές των ακριβών ιδιωτικών σχολείων.

Η πίεση των ιδιωτών προς το Υπουργείο έχει φέρει κατά καιρούς τα εξής αποτελέσματα: Έχει υπάρξει διαρροή θεμάτων προς φροντιστηριακούς οργανισμούς. Ή, πιο ήπια, μπαίνουν θέματα που καλύπτονται ελλιπώς μεν από τα βιβλία του Δημοσίου, πλούσια δε από την ύλη που διδάσκεται στους «ενημερωμένους» ιδιωτικούς οργανισμούς.

Ακόμα, ενδεικτικό της όλης πίεσης είναι ότι, σχεδόν κάθε χρόνο, αλλάζει λίγο η εξεταστέα ύλη, ώστε να χρειάζεται νέο φροντιστηριακό εγχειρίδιο ο μαθητής και να μην τον καλύπτει αυτό της περασμένης χρονιάς το οποίο θα εύρισκε μεταχειρισμένο. Μερικές φορές φτάνουμε στο σημείο, μετά πάροδο 10 -15 ετών να επανέρχεται η ύλη στο ίδιο περιεχόμενο. Στο μεταξύ, έχουν αγοραστεί και πεταχτεί όλα τα βιβλία που αγοράστηκαν από τους μαθητές!

Όταν λοιπόν λειτουργεί έτσι το σύστημα των εξετάσεων, αυτοί που την πληρώνουν είναι σε πρώτο επίπεδο οι φτωχότεροι μαθητές, αλλά σε τελική ανάλυση όλοι μας, αφού ένα μορφωμένο μυαλό είναι δώρο για ολόκληρη την κοινωνία.

*(Το Διαπανεπιστημιακό Δίκτυο Πολιτικών Ανώτατης Εκπαίδευσης (πανεπιστημιακοί από την Πάτρα) ανακοίνωσε ότι πέντε πανεπιστήμια της Ελλάδας (Αριστοτέλειο Θεσσαλονίκης, Πανεπιστήμιο Αθηνών, Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, Πανεπιστήμια Κρήτης και Πατρών), ανήκουν στο καλύτερο 3% της παγκόσμιας κατάταξης, σύμφωνα με **Ευρωπαϊκή έρευνα**. Κατά την ίδια λίστα, τρία ακόμη πανεπιστημιακά ιδρύματα (Πανεπιστήμια Αιγαίου, Ιωαννίνων και Δημοκρίτειο Θράκης) βρίσκονται στο καλύτερο 5% της παγκόσμιας κατάταξης.

Για πρώτη φορά στο 10% των καλύτερων ανώτατων ιδρυμάτων εμφανίζονται δύο ΤΕΙ, το Τεχνολογικό Ίδρυμα Θεσσαλονίκης και της Πάτρας.)

Λάμπρος Αντωνάκος
Εκπαιδευτικός